

1 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА - НА ВСИЧКИ СВЕТИИ

НЕОБХОДИМО Е ДА ИЗПОВЯДВАМЕ ВЯРАТА

И тъй, всеки, който Мене признае през човеците, ще призна и Аз Него пред Моя Отец Небесен; а който се отрече от Мене пред човеците, и Аз ще се отрека от него пред Моя Отец Небесен...

Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене; и който не взима кръста си, а следва подире Ми, не е достоен за Мене...

Тогава Петър отговори и Му рече: ето, ние оставихме всичко и Те последвахме; какво, прочее, ще стане с нас? А Иисус им рече: истина ви казвам, че вие, които Ме последвахте, при пакибитието, кога Син Човеческий седне на престола на славата Си, ще седнете и вие на дванайсет престола, като съдите дванайсетте Израилеви колена; и всеки, който остави къща, или братя, или сестри, или баща, или майка, или жена, или деца, или нивя, заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи живот вечен. А мнозина първи ще бъдат последни, и последни – първи.*

(Мат. 10:32-33, 37-38, 19:27-30)

* пакибитието – пресъздаването на света при второто Христово пришествие.

В днешното евангелско четиво, братя, особено се подчертава необходимостта от изповядване на вярата. Нашият Господ е ясен: „Който Мене признае пред човеците, ще призна и Аз него пред Моя Отец небесен. (Мат. 10:32).

Всички светии, чиято памет почитаме днес, съставляват вълнуващо свидетелство за хората от всички времена, че принадлежат на Бога. Доказали са го с живота си, с направения избор, с делата си, а когато се наложи – и с мъченичеството си.

Свидетелстването започва от Иисус Христос преди две хиляди години. Той дойде в света, „за да свидетелства“, за да разкрие пред хората Бог Отец със силата на Светия Дух. В кръщението Му се заяви първото свидетелство за лицето на Богочовека Христос, когато Светият Дух се явява във вид на гълъб и Бог Отец говори: „Този е Моят възлюблен Син, в Когото е Моето благоволение“ (Мат. 3:17). Същото се случва на планината Тавор, където се добавя поощряването „Него слушайте“ (Мат. 17:5). И в двете случки от живота на Иисус Христос се изяснява формата и съдържанието на изповядването и свидетелстването, което е нужно да прави всеки християнин. Ние вярваме в троичния Бог, едно Божество в три лица. И единствената характеристика, която долавяме у Него, е любовта.

Вярата в Бога на любовта дава пълнота на живота. Човек става отговорен и гледа другите хора право в очите. За християнина другият човек не е безличен чужденец, а е бедният Лазар при вратата на безмилостния богаташ, болният на болничното легло, самотният сред шумната тълпа, отхвърленият, гоненият.

Бог, Когото изповядваме, не е чужд на човешката болка, нито безчувствен към човешкото търсене. Самият Той става човек, за да приеме човека в Своята недостъпна и неизменна божествена природа и да му даде възможност да преодолее смъртта.

Ето, братя, кое е нашето изповядване и свидетелство в света! Изразяваме го всеки път, когато четем Символа на вярата, но е необходимо постоянно да го помним: „Чакам възкресение на мъртвите и живот в бъдещия век!“

Да не забравяме обаче, че възкресният опит не се отлага за края на историята. Живее се отсега, когато егоизма си, изкореняваме собствения си идол и ненаситните си желания и отваряме сърцето си, за да обикнем своя ближен и да почитаме нашия Господ и Бог!

Да бъде, братя! Амин!

*Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“*